

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 11Csp/61/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817207785
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Škvaridlová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2021:3817207785.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza samosudkyňou JUDr. Ľudmilou Škvaridlovou v právnej veci žalobcu Prima banka Slovensko, a.s. so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951 proti žalovanému T. U., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX/X, W. o zaplatenie sumy 1.700,38 eur s prísl. takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi úrok 17,90 % ročne z nezaplatennej istiny 1.700,38 eur od 1.4.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 30.júla 2019 sp. zn. 11Csp 61/2017 určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.700,38 eur, úrok 82,25 eur, úroky z omeškania 1,08 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 1.700,38 eur od 1.4.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 82,25 eur od 1.4.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % voči žalovanému.

2. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16.októbra 2019 vo výroku I. a III. v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Trenčín sp. zn. 5Co 161/2019 zo dňa 12.februára 2020.

3. Proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, podal žalobca odvolanie a odvolací súd, súd druhej inštancie II. výrok súdu prvej inštancie potvrdil rozsudkom zo dňa 12.februára 2020 sp. zn. 5Co 161/2019.

Tento výrok nadobudol právoplatnosť dňa 6.mája 2020.

4. Súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol s odôvodnením, že úrok vo výške 17,90 % ročne z nezaplatennej istiny 1.700,38 eur od 1.4.2017 do zaplatenia sú dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých peňažných prostriedkov, ktoré patria žalobcovi len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania s platením peňažného dlhu a je potom povinný platiť iba úroky z omeškania. V súvislosti s tým súd poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 4Obo 143/1998 a rozhodnutie č. 59/2008. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ale aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami sporu. Pokiaľ by žalobca ako veriteľ považoval celý dlh za

splatný nastaním splatnosti i poslednej dohodnutej splátky, potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru (uznesenie ÚS SR IV.ÚS 476/2012 zo dňa 18.9.2012).

V danom prípade došlo k zmene v obsahu záväzku, nastáva režim omeškania v spojení s využitím práv podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákona, teda došlo k predčasnému zosplatneniu záväzku ku dňu 31.3.2017, ktoré predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru, t. j. ku dňu 31.3.2017. Z týchto dôvodov súd v prevyšujúcej časti návrh zamietol.

Súd poukazuje aj na uznesenie ÚS SR zo dňa 18.9.2012 sp. z. IV.ÚS 476/2012, kde ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný výklad rozhodnutia krajského súdu, keď po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru.

5. Odvolací súd, súd druhej inštancie potvrdil II. výrok súdu prvej inštancie, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol s odôvodnením, že otázka práva veriteľa na úroky z úveru za dobu po splatnosti úveru až do okamihu skutočného vrátenia úveru je rozhodovaná všeobecnými súdmi Slovenskej republiky nejednotne. Krajský súd Trenčín ako súd odvolací a podľa neho aj prevažná rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky sa priklonila k právnemu názoru, že dojednané úroky z úveru patria veriteľovi len za dobu do splatnosti úveru. Po splatnosti úveru patria veriteľovi už len úroky z omeškania, ak je dlžník v omeškaní so splnením svojej povinnosti vrátiť riadne a včas poskytnutý úver.

Uviedol, že ako správne poukázal aj súd prvej inštancie, tento právny názor bol odobrený aj uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18. septembra 2012, ktorý v zásade vyslovil, že takéto rozhodnutie súdu, ak je riadne odôvodnené, nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu.

Ďalej uviedol, že žalobca vo svojom odvolaní namieta proti použitiu uvedeného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky na podporu záverov súdu prvej inštancie, keď podľa neho sa ústavný súd v danej veci nevyjadril k meritu veci, teda k možnosti veriteľa požadovať úroky z úveru aj po zosplatnení úveru a sám uviedol, že nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory a skutkové závery všeobecného súdu, okrem prípadov, kedy by tieto boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné.

Odvolací súd s uvedeným súhlasí, avšak musí poukázať na skutočnosť, že ústavný súd v odôvodnení uvedeného rozhodnutia sám uviedol, že „nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z dohodnutého úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo „zmluvný úrok vo výške 15,8 % ročne od 26. 8. 2009 do zaplatenia“ patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu, a tiež výšku sumy (a štruktúru žalovanej čiastky) prislúchajúcej, resp. priznanej sťažovateľke, rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, opätovne poukazujúc na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v tejto oblasti. Súčasne sa tým vyrovnal aj s námietkami sťažovateľky, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnila aj na ústavnom súde. Tento výklad považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný.“ Odvolací súd Trenčín sa tak na základe takéhoto odôvodnenia rozhodnutia ústavného súdu domnieva, že jeho odôvodnený názor /totožný s názorom súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí/, podľa ktorého veriteľovi nepatria dohodnuté úroky z úveru za dobu po splatnosti úveru, je plne ústavne akceptovateľný.

Pre úplnosť poukázal na závery v tejto otázke, ako ich vo svojom rozsudku sp.zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015 uviedol Krajský súd v Prešove. Podľa neho úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Ak

teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy.

S takýmto právnym názorom sa zhoduje aj odvolací súd Trenčín a v tomto zmysle je rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí zvyšnej časti žaloby žalobcu výrok II., v ktorej žiadal od žalovaného zaplataenie zmluvných úrokov z úveru za dobu od mimoriadnej splatnosti úveru do zaplataenia úveru, vecne správne.

6. Proti rozsudku Krajského súdu Trenčín sp. zn. 5Co 161/2019 zo dňa 12.februára 2020 v rozsahu výroku, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti nároku na zmluvný úrok vo výške 17,90 % ročne z nezaplataenej istiny 1.700,38 eur od 1.4.2017 do zaplataenia podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 421 ods.1 písm. b/ CSP a mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Žalobca okrem iného namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keď súd aplikoval nesprávny právny predpis, resp. právne predpisy nesprávne interpretoval. Podľa názoru žalobcu ako dovolateľa, nárok na zaplataenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení.

V súvislosti s týmto názorom poukázal na ustanovenie § 502 ods.1 a § 503 ods.3 Obchodného zákona. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti zrušil a zároveň zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku II. o zamietnutí uplatnených úrokov po splatnosti úveru a vec vrátil súdu I. inštancie na ďalšie konanie.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 27.januára 2021 sp. zn. 9Cdo 270/2020 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 12.februára 2020 sp. zn. 5Co 161/2019 a rozsudok Okresného súdu Prievidza z 30.júla 2019 č. k. 11Csp 61/2017-183 vo výroku, ktorým zamietol žalobu v časti uplatnených zmluvných úrokov po zosplatnení úveru a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Prievidza na ďalšie konanie.

8. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že v danom prípade dovolací súd rozhoduje o dovolaní v obdobnej veci aká už bola v počte väčšom ako 5 predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tou istou dovolateľkou (sp. zn. 2Cdo 115/2019, 5Cdo 42/2020, 5Cdo 73/2020, 7Cdo 307/2019, 7Cdo 118/2019, 8Cdo 221/2019, 8Cdo 237/2019, 8Cdo 135/2020, 9Cdo 6/2020, 9Cdo 24/2020), v ktorom dospel dovolací súd k zhodnému riešeniu právnej otázky vedúcej k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, aká by pri reálnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje. V zmysle § 452 ods.1 CSP už ďalšie dôvody neuvádza.

Ďalej uviedol, že vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho názoru, od ktorého sa odvolací súd nepovažuje za potrebné odkloniť, dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné a zároveň dôvodné, teda je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania zrušiť. Keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia

odvolacieho súdu, dovolací súd v tejto časti zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie.

Súd prvej inštancie a dovolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu, ktorý rozhodne aj o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

9. Súd prvej inštancie určil termín pojednávania na 22.júna 2021, na ktorý sa žalobca nedostavil, doručenie vykázané mal dňa 19.5.2021, svoju neúčast' ospravedlnil písomne listom zo dňa 20.5.2021 z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a z dôvodu hospodárnosti konania s úmyslom predísť navyšovaniu trov konania. Súhlasil, aby súd pojednával bez jeho prítomnosti a vo veci rozhodol.

Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, doručenie vykázané nemal, žalovaný si predvolanie na pojednávanie z adresy trvalého pobytu v odbernej lehote neprevzal, preto súd vychádzal pri doručení predvolania z ustanovenia § 106 ods.1 písm. a/ v spojení s § 112 CSP a mal za to, že žalovaný predvolanie na pojednávanie prevzal.

10. Súd pojednával bez prítomnosti strán sporu podľa § 180 CSP.

11. Súd doplnil dokazovanie o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č.I. 250 sp. zn. 9Cdo 270/2020 a oboznámil podanie žalobcu č.I. 259.

12. Podľa § 497 Obchodného zákona, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 502 ods.1 cit. zákona, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

14. Podľa § 503 ods.3 cit. zákona, dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

15. Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch). Tento zákon ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy Obchodného zákonníka. Ustanovenia Občianskeho zákonníka sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§ 52 ods.2 OZ).

16. Z ustanovenia § 497 a § 502 ods.1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods.2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, v § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov.

17. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa.

18. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená, že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi platiť.

19. V prejednávanej veci súd riešil len otázku dohodnutých úrokov vo výške 17,90 % ročne z nezaplatenej istiny od 1.4.2017 do zaplatenia.

Tak, ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, žalovaný aj napriek výzve žalobcu dlžnú sumu z úveru neuhradil, preto žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť celého dlhu a vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy 1.813,71 eur, ktorú mal uhradiť do 10.4.2017 aj so sumou 30 eur, teda spolu mal žalovaný zaplatiť sumu 1.843,71 eur. Ani po vyhlásení splatnosti celého dlhu žalovaný dlh neuhradil. K predčasnému zosplateniu úveru došlo dňa 31.3.2017, ktorá bola žalovanému doručená a týmto sa stáva dlh celý splatným.

Súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené, hlavne právnu argumentáciu v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR dospel k záveru, že žalobcovi patria dohodnuté zmluvné úroky vo výške 17,90 % ročne z nezaplatenej istiny 1.700,38 eur od 1.4.2017 do zaplatenia, lebo dňa 31.3.2017 došlo k zosplateniu celého dlhu. Tento úrok predstavuje odplatu za poskytnutý úver žalovanému, na ktorej výške sa s veriteľom dohodol. Žalovaný disponoval s peňažnými prostriedkami, porušil zmluvné povinnosti, prestal uhrádzať splátky, preto je žalovaný ako dlžník povinný zaplatiť dohodnutý zmluvný úrok aj po zosplatení úveru, nakoľko tento predstavuje odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov, s ktorými žalovaný disponuje.

Súd záverom uvádza, že žiaden zákon výslovne nezakazuje dohodnúť úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná do jej faktického vrátenia veriteľovi, teda i za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškaní so splnením svojho záväzku.

20. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 v spojení s § 262 ods.2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom Okresného súdu Prievidza na odvolací súd - súd II. inštancie, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 355 ods. 1 CSP v spojení s § 362 ods.1 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.